

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/109/2019
Identifikačné číslo spisu: 3018200303
Dátum vydania rozhodnutia: 26.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3018200303.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobkyne: C. L. P., narodená XX. D. XXXX, bytom v V. P. L. Č.. XX, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8-10, o preskúmanie zákonnosti vyjadrenia (opatrenia) žalovanej z 13. augusta 2018, číslo 64364-2/2018-BA, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 17. júla 2019, č.k. 28Sa/31/2018-50, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovanej z a m i e t a .

Žalobkyňa n e m á n á r o k na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo 17. júla 2019, č.k. 28Sa/31/2018-50, postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil vyjadrenie (opatrenie) žalovanej z 13. augusta 2018, číslo 64364-2/2018-BA, ktorým táto žalobkyňa oznámila, že ňou podané odvolanie voči rozhodnutiu z 21. júna 2018, Číslo: 700-0881085818-GC04/18 bolo podané po zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Uvedený záver oprela predovšetkým o tú skutočnosť, že nakoľko žalobkyňa pri doručovaní vyššie zmieňovaného rozhodnutia nebola v mieste doručenia zastihnutá, predmetné rozhodnutie bolo po opakovanom pokuse o doručenie dňa 04. júla 2018 uložené na pošte s tým, že v súlade s § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení účinnom do 31. decembra 2018 (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) sa za deň jeho doručenia považoval 09. júl 2018. Lehota na podanie odvolania žalobkyňu uplynula dňom 24. júla 2018 (posledný deň na podanie odvolania) a 25. júla 2018 rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Žalobkyňa podala odvolanie na poštovú prepravu dňa 25. júla 2018, teda oneskorene.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách § 212 ods. 1,4. § 214 ods. 1, § 215 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Prvej hlave Prvej časti SSP upravujúcej základné ustanovenia, v Tretej hlave Tretej časti SSP upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa Prvej hlavy Tretej časti SSP a dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

3. Krajský súd námietku žalovanej, podľa ktorej napadnutá písomnosť - list s označením „Vyjadrenie k oneskorene podanému odvolaniu“ z 13. augusta 2018, číslo 64364-2/2018-BA nie je predmetom správneho súdneho prieskumu, nakoľko sa nejedná o rozhodnutie, ktoré by spôsobovalo dotyk na právach a právom chránených záujmoch žalobkyne, alebo jej ukladalo povinnosti, vyhodnotil ako nedôvodnú. S odkazom na § 3 ods. 1 písm. c/ SSP, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2017, sp. zn. 3Sžf/29/2016 uviedol, že cit.: „ (...) podľa ustálenej judikatúry nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 37/95, II. ÚS 50/01, I. ÚS 52/02, III. ÚS 183/2003, I. ÚS 354/08) a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/29/2010 alebo sp. zn. 5Sžp/5/2011) môžu byť predmetom preskúmania súdom aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb. Súdna prax ustálila, že rozhodnutím správneho orgánu je každé rozhodnutie, ktorým sa zakladajú, menia, rušia alebo ktorým môžu byť priamo dotknuté práva a povinnosti právnických a fyzických osôb. Za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa považujú aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy.“ Uzavrel, že oznámenie správneho orgánu o oneskorene podanom odvolaní je nutné považovať za spôsobilý predmet súdneho prieskumu.

4. K otázke možnosti uplatnenia tzv. fikcie doručenia v prípade doručovania prvostupňového rozhodnutia žalobkyne krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. januára 2017, sp. zn. 6Sžo/81/2015, podľa ktorého cit.: „ (...)k aplikácii ustanovení náhradného doručenia môže dôjsť iba v prípade, že nedošlo k reálnemu doručeniu. Doručenie je skutkovou otázkou. V danom prípade doručenie, a to náhradné doručenie a aj reálne doručenie, preukazuje jedna a tá istá doručenka. Z doručenky je zrejmé, že došlo ku konkurencii spôsobov doručovania zásielky tým, že v priebehu odbernej lehoty si adresát zásielku reálne prevzal. Pokiaľ doručenka, z ktorej správny orgán vychádza, preukazuje súčasne reálne doručenie, správny orgán už skutočnosti týkajúce sa náhradného doručenia neskúma. Náhradné doručenie je iba subsidiárnym prostriedkom doručovania písomností, jeho okolnosti musia byť vždy riadne preukázané, spravidla vyžaduje ďalšie dokazovanie. Uprednostnenie náhradného doručenia na základe toho istého dôkazného prostriedku nemožno považovať za ústavne konformné podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky reflektuje rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, a to nález II. ÚS 65/2010.“ ... „ (...) Doručenka v tomto prípade preukazuje, že došlo k faktickému prevzatíu zásielky. Uplatnenie inštitútu fikcie doručenia by vyžadovalo ďalšie dokazovanie, napr. či došlo k oznámeniu o ďalšom osobnom doručení, či sa adresát v mieste doručovania zdržiaval a pod. V prípade, že adresát zásielky (v tomto prípade zástupca žalobkyne) si zásielku osobne prevezme na pošte, je vylúčené aplikovať inštitút náhradného doručenia. Takýto postup by bol v rozpore s účelom a zmyslom ustanovenia upravujúceho inštitút náhradného doručenia, ako aj v rozpore s princípom právnej istoty.“ Za takto stanoveného potom krajský súd uzavrel, že keďže si žalobkyňa zásielku obsahujúcu prvostupňové rozhodnutie reálne vyzdvihla na pošte dňa 10. júla 2018 a podala proti nemu na poštovú prepravu odvolanie dňa 25. júla 2018, bolo potrebné toto odvolanie považovať za podané v zákonnej 15-dňovej lehote. Ak v nadväznosti na tieto skutočnosti žalovaná odvolanie žalobkyne nevybavila procesne korektným postupom podľa § 216 až § 218 zákona č. 461/2003 Z.z., rezultujúcim rozhodnutím podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z., bol jej procesný postup zatážnený vadou nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP.

5. Vzhľadom na vyššie uvedené, krajský súd postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP zrušil napadnuté vyjadrenie (opatrenie) žalovanej a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

6. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnej žalobkyni právo na náhradu trov konania z dôvodu ich neuplatnenia nepriznal.

II.

7. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

8. Namietala, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

9. I naďalej zotrvala na názore, že žalobkyňa podala odvolanie po zákonom stanovenej lehote. Vychádzajúc z § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2018 sa za deň doručenia zásielky má považovať 09. júl 2018, keďže účinky doručenia nastali tretí deň od uloženia zásielky, na čo nemá vplyv ani prípadné prevzatie zásielky adresátom po uplynutí troch dní od uloženia, respektíve jej neprevzatie. Lehota na podanie odvolania začala žalobkyni plynúť dňom 10. júla 2019, uplynula 24. júla 2018. Pokiaľ žalobkyňa podala odvolanie dňa 25. júla 2018 na poštovú prepravu, podala odvolanie oneskorene. Poukázala na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2012, sp. zn. 9Sžso/24/2012, z 23. júna 2011, sp. zn. 6Cdo/109/2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. apríla 2012, sp. zn. 10Sžso/20/2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. mája 2015, sp. zn. 3Sžf/22/2014, ako aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. septembra 2014, sp. zn. I. ÚS 518/2014.

10. Tiež poukázala na skutočnosť, že na zasadnutí správneho kolégia sa (okrem iného) jednalo aj o vhodnosti zverejnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. októbra 2017, sp. zn. 3Sžo/27/2016 (v ktorom senát vyslovil právny názor, že ak si adresát osobne prevezme zásielku na pošte, je vylúčené aplikovať inštitút náhradného doručenia) s tým výsledkom, že predmetné rozhodnutie nebude zverejnené ako judikát v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk. Z toho dôvodu má za to, že správne kolégium nezdieľa rovnaký právny názor ako ten, ktorý bol vyjadrený v predmetnom uznesení.

11. Ďalej uvádzala, že právny názor krajského súdu týkajúci sa posudzovania § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2018 nemá zákonný podklad. Právna úprava náhradného doručenia bola ustanovená v znení, v akom ho aplikoval krajský súd až zákonom č. 317/2018 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 01. januára 2019.

12. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

13. Žalobkyňa sa ku kasačnej sťažnosti žalovanej nevyjadřila.

IV.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

15. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP zrušil vyjadrenie (opatrenie) žalovanej z 13. augusta 2018, číslo 64364-2/2018-BA, ktorým táto žalobkyni oznámila, že ňou podané odvolanie voči rozhodnutiu z 21. júna 2018, Číslo: 700-0881085818-GC04/18 bolo podané po zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Uvedený záver oprela predovšetkým o tú skutočnosť, že nakoľko žalobkyňa pri doručovaní vyššie zmieňovaného rozhodnutia nebola v mieste doručenia zastihnutá,

predmetné rozhodnutie bolo po opakovanom pokuse o doručenie dňa 04. júla 2018 uložené na pošte s tým, že v súlade s § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. sa za deň jeho doručenia považoval 09. júl 2018. Lehota na podanie odvolania žalobkyni uplynula dňom 24. júla 2018 (posledný deň na podanie odvolania) a 25. júla 2018 rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Nakoľko žalobkyňa podala odvolanie na poštovú prepravu dňa 25. júla 2018, podala ho oneskorene.

16. Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že odvolanie žalobkyne smerovalo voči rozhodnutiu z 21. júna 2018, Číslo: 700-0881085818-GC04/18, ktorým prvostupňový správny orgán (Sociálna poisťovňa, pobočka Trenčín) podľa § 240 zákona č. 461/2003 Z.z. žalobkyni predpísala za obdobie december 2005, január 2006, február 2006, marec 2006, apríl 2006 a máj 2006 penále v sume 407,16 eur vypočítané z dlžnej sumy poistného na nemocenské poistenie, poistného na starobné poistenie a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie, poistného na invalidné poistenie, poisteného do rezervného fondu solidarity vo výške 0,05 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa splatnosti poistného a príspevkov do dňa, keď bola dlžná suma poukázaná na účet Sociálnej poisťovne v Štátnej pokladnici, do dňa začatia kontroly.

17. Úlohou najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo predovšetkým vysporiadanie sa s otázkou týkajúcou sa právneho posúdenia kolízie spôsobov doručovania zásielky spôsobenej tým, že v priebehu odbernej lehoty si adresát zásielku reálne prevzal, avšak po tom, čo mala podľa zákona nastať fikcia doručenia.

18. Podľa § 212 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., rozhodnutie sa účastníkovi konania oznamuje dorúčením rozhodnutia, ak tento zákon neustanovuje inak. Deň doručenia rozhodnutia je deň jeho oznámenia.

19. Podľa § 212 ods. 3 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z.z., rozhodnutie sa účastníkovi konania oznamuje dorúčením rozhodnutia do vlastných rúk alebo poštou ako doporučená zásielka s doručenkou a poznámkou "do vlastných rúk". Do vlastných rúk sa doručujú rozhodnutia o poistnom, o príspevku na starobné dôchodkové sporenie, 1) o uložení pokuty a penále.

20. Podľa § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z., v znení do 31. decembra 2018, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

21. Podľa § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z., v znení od 01. januára 2019, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť počas uloženia na pošte, deň vrátenia nedoručenej písomnosti organizačnej zložke Sociálnej poisťovne sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

22. Najvyšší súd z obsahu súdneho spisu, ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovanej mal preukázané, že

- prvostupňové správne rozhodnutie z 21. júna 2018, bolo žalobkyni doručované na toho času platnú adresu. Vzhľadom na to, že žalobkyňa nebola v mieste doručenia zastihnutá (03. júl 2018 - 1. neúspešný pokus o doručenie s výzvou o opakované doručenie), dňa 04. júla 2018 sa vykonalo 2. opakované doručenie, opätovne s negatívnym výsledkom, na základe čoho bola príslušná zásielka dňa 04. júla 2018 uložená na pošte,

- žalobkyňa následne predmetnú zásielku v odbernej lehote dňa 10. júla 2018 prevzala, čo potvrdila vlastnoručným podpisom na príslušnej doručenke,

- dňa 25. júla 2018 žalobkyňa odoslala na poštovú prepravu odvolanie proti správne rozhodnutiu z 21. júna 2018,
- dňa 06. augusta 2018 bola spisová dokumentácia k odvolaniu odstúpená žalovanej ako odvolaciemu správne orgánu,
- následne žalovaná listom z 13. augusta 2018, číslo 64364-2/2018-BA žalobkyni oznámila oneskorené podanie odvolania z dôvodu, že predmetné rozhodnutie bolo žalobkyni doručené postupom podľa § 212 ods. 4 veta tretia zákona č. 461/2003 Z.z. dňa 09. júla 2018 bez ohľadu na to, že zásielka bola žalobkyňou reálne prevzatá 10. júla 2018.

23. V tejto súvislosti najvyšší súd aj s odkazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2010, č. k. II. ÚS 65/2010-49 uvádza, že v prípade náhradného doručovania je konštruovaná právna fikcia, že účinky doručenia písomnosti nastanú ex lege po uplynutí stanovenej doby voči tomu, kto písomnosť fakticky neprevzal. Právna fikcia je právno-technický postup, pomocou ktorého sa považuje za existujúcu situácia, ktorá je zjavne v rozpore s realitou a ktorá dovoľuje, aby z nej boli vyvedené odlišné právne dôsledky než tie, ktoré by plynuli iba z konštatovania faktu. Účelom fikcie v práve je posilniť právnu istotu. Právna fikcia, ako nástroj odmietnutia reality právom, je nástrojom výnimočným, striktno určeným pre naplnenie tohto jedného z hlavných ústavných postulátov právneho poriadku v podmienkach právneho štátu. V minulosti bol síce právny názor najvyššieho súdu na vznik fikcie doručenia v podstate zhodný s názorom žalovanej, keď za splnenia zákonom predpísaného postupu bola zásielka nevyzdvihnutá do troch dní od jej uloženia na pošte považovaná tretím dňom od jej uloženia za doručenú. Avšak, v prejednávanej veci nemôže najvyšší súd neprihliadnuť na novšiu judikatúru najvyššieho súdu, v ktorej najvyšší súd v záujme zachovania právnej istoty dospel k záveru, že ak si adresát zásielku osobne prevezme na pošte v odbernej lehote, je vylúčené aplikovať inštitút náhradného doručenia, pretože takýto postup by bol v rozpore s účelom a zmyslom inštitútu náhradného doručenia, ako aj v rozpore s princípom právnej istoty a v neposlednom rade aj spravodlivosti. Uvedený právny názor je obsiahnutý napríklad v rozhodnutí zo 17. septembra 2013, sp. zn. 3Sžp/6/2013, zo 06. októbra 2015, sp. zn. 4Sžo/67/2014, z 01. marca 2016, sp. zn. 4Sžo/85/2015, z 30. marca 2016, sp. zn. 3Sžo/101/2015, z 25. januára 2017, sp. zn. 6Sžo/81/2015, z 25. apríla 2017, sp. zn. 3Sžo/245/2015, z 23. novembra 2017, sp. zn. 3Sžf/29/2016, z 25. októbra 2018, sp. zn. 8Asan/18/2018, z 30. januára 2019, sp. zn. 10Sžrk/4/2018, rovnako aj sp. zn. 10Sžrk/5/2018 a sp. zn. 10Sžrk/10/2018, zo 17. apríla 2019, sp. zn. 3Sžrk/5/2018, z 30. apríla 2019, sp. zn. 10Sžrk/22/2018, z 13. mája 2019, sp. zn. 4Sžrk/8/2018, rovnako aj sp. zn. 4 Sžrk/11/2018, z 26. júna 2019, sp. zn. 7Sžrk/3/2018, z 11. júla 2019, sp. zn. 8Sžrk/4/2018, z 31. júla 2019, sp. zn. 5Sžrk/4/2018, z 21. januára 2020, sp. zn. 1Sžrk/22/2018, z 29. januára 2020, sp. zn. 7Sžsk/23/2018, prípadne z 05. mája 2020, sp. zn. 4Sžrk/3/2019.

24. Možno teda uzavrieť, že náhradné doručenie a aj reálne doručenie, preukazuje jedna a tá istá doručenka. Z doručenky je zrejmé, že došlo ku konkurencii spôsobov doručovania zásielky tým, že v priebehu odbernej lehoty si adresát zásielku reálne prevzal. Pokiaľ doručenka, z ktorej správny orgán vychádza, preukazuje súčasne reálne doručenie, správny orgán už skutočnosti týkajúce sa náhradného doručenia neskúma. Najvyšší súd dospel v súlade s názorom krajského súdu k záveru, že lehota 15 dní na podanie odvolania začala žalobkyni plynúť dňom 11. júla 2018 a uplynula dňa 25. júla 2018 (posledný deň na podanie odvolania). Pokiaľ žalobkyňa podala odvolanie na poštovú prepravu dňa 25. júla 2018, bolo podané včas a je povinnosťou žalovanej o ňom meritórne rozhodnúť.

25. Nad rámec uvedeného, považuje za potrebné najvyšší súd poukázať aj na zmenu legislatívnej úpravy dotknutého ustanovenia § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z., ku ktorej došlo zákonom č. 317/2018 Z.z., účinným od 01. januára 2019 (článok I, bod 69), podľa ktorého sa cit.: „V § 212 ods. 4 sa slová "do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty" nahrádzajú slovami "počas uloženia na pošte, deň vrátenia nedoručenej písomnosti organizačnej zložke Sociálnej poisťovne.“ Nová právna úprava teda zohľadňuje skutočný deň prevzatia písomnosti v priebehu celej úložnej lehoty, čo možno voči občanom Slovenskej republiky ako adresátom písomností správnych orgánov považovať za spravodlivé. V tomto smere najvyšší súd len dodáva, že nijakým spôsobom nespochybňuje aplikáciu § 135 ods. 1 SSP, avšak v predmetnej veci sa jedná o situáciu, kedy v rozhodnom období došlo ku kolízii dvoch spôsobov

doručenia zásielky (fikcia doručenia vs. reálne prevzatie zásielky) s tým, že samotný zákon takúto situáciu nerieši. Potom aj vzhľadom na takéto okolnosti vo svetle princípu právnej istoty, ako aj spravodlivosti bolo potrebné pristúpiť k takému riešeniu, ktoré už je obsiahnuté v odôvodnení rozsudku krajského súdu a s ktorým sa najvyšší súd plne stotožňuje. To, že zákonodarca počnúc 01. januárom 2019 pristúpil ku zmene dotknutého ustanovenia § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. len (normatívne) potvrdzuje správnosť krajským súdom prezentovaného názoru.

26. K poukazu žalovanej na skutočnosť, že na zasadnutí správneho kolégia sa (okrem iného) jednalo aj o vhodnosti zverejnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. októbra 2017, sp. zn. 3Sžo/27/2016 s tým výsledkom, že predmetné rozhodnutie nebude zverejnené ako judikát v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, z dôvodu ktorého dospela žalovaná k záveru, že správne kolégium nezdieľa rovnaký právny názor ako ten, ktorý bol vyjadrený v predmetnom uznesení, najvyšší súd uvádza, že predmetné zasadnutie správneho kolégia najvyššieho súdu sa uskutočnilo 14. mája 2018, pričom i po tomto dátume väčšina senátov (pozri bod 23 veta posledná tohto rozsudku) rozhoduje v súlade so závermi, plynúcimi z uznesenia z 18. októbra 2017, sp. zn. 3Sžo/27/2016.

27. Záverom najvyšší súd uvádza, že judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvádzaná v odkazoch (posledná veta bodu 23 tohto rozsudku) sa týkala vo väčšom rozsahu § 24 ods. 2 Správneho poriadku (pred jeho novelou č. 149/2017 Z.z.), avšak vzhľadom na totožnosť § 24 ods. 2 Správneho poriadku s § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. v rozhodnom období je možné závery plynúce z týchto rozhodnutí aplikovať aj na tu prejednávanú vec. Nie je dôvod prijímať odlišný postup.

28. V závere (i napriek tomu, že to nebolo predmetom kasačnej sťažnosti) najvyšší súd nad rámec už konštatovaného uvádza, že žalovanou vydané „Výjadrenie k oneskorene podanému odvolaniu“ možno považovať za správny akt, na ktorý nedopadajú účinky § 7 SSP; je teda plne spôsobilým predmetom súdneho prieskumu i napriek tomu, že ho nemožno považovať za rozhodnutie. Konkrétne, predmetný správny akt žalovanej má povahu opatrenia, ktoré aj v zmysle § 3 písm. c/ SSP možno definovať ako správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté. V tomto smere má žalovanou vydané „Výjadrenie k oneskorene podanému odvolaniu“ povahu správneho aktu, ktorým sa správne konanie končí; žalovaná týmto aktom namiesto vecného preskúmania odvolania, žalobkyňu upovedomuje o tej závažnej skutočnosti, že ňou podané odvolanie bolo podané oneskorene. Týmto prvostupňové správne rozhodnutie z 21. júna 2018 o uložení platobnej povinnosti žalobkyni z titulu predpísaného penále nadobudlo uplynutím zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania právoplatnosť a bolo spôsobilé priamo vo forme vykonateľného exekučného titulu zasiahnuť do majetkovej sféry žalobkyne.

29. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd námietky žalovanej uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

30. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že žalobkyni nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže i napriek úspechu jej v tomto štádiu konania žiadne trovy nevznikli (§ 467 ods. 1 v spojení s § 163 a § 5 ods. 7 SSP).

31. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.